

Reisverslag 2009 02. Een container vol zonne-energie.

De invoerrechten zijn betaald. Demba heeft alle mogelijke hulptroepen ingeschakeld, van loopjongen tot een vooraanstaand lid van het parlement om het geëiste bedrag van extreem hoog terug te brengen tot redelijk. Een geweldige prestatie. Daarbij komen de kosten voor de verschillende loketten, handtekeningen, stempels, wegwijzers, adviseurs, loopjongens, boodschappers, sjouwers, theezetters, administratieve medewerkers en toekijkers en een aangroeiende groep nieuwsgierige betrokkenen. Wat mij opvalt is het grote aantal mensen met een handicap die werkzaam zijn in en rond de kantoren van de douane. Zij gaan er vanuit dat je hen iets extra's betaalt, vanwege hun handicap. Na mijn vraag over het salaris - zij verdienen hetzelfde als de niet gehandicapten - vertelt mij een man met polio: 'Maar mevrouw op straat als bedelaar zou ik meer verdienen, maar dan val je de mensen lastig, om toch aan een redelijk inkomen te komen is een aanvulling op mijn salaris noodzakelijk, begrijpt u?' Ik begrijp het, maar we gaan niet in op de extra kosten.

Een douaneman moet mee naar ons dorp omdat wij de container gesloten willen vervoeren. Daar is een afspraak over gemaakt en de kosten daarvoor zijn overeengekomen.

Een andere douaneman ziet zich een extraatje door de neus geboord en gebiedt de container toch te openen. Deze is echter afgesloten met twee stevige sloten van Demba, meegebracht uit Nederland, en niet eenvoudig te verwijderen. Demba mag niet aan de container komen van deze man, dus hij kan hem ook niet openmaken tot grote hilariteit van de omstanders. Een mondeling gevecht van ruim drie kwartier is het gevolg.

Als de container open is wil de man in de blauwe tas kijken. Hier zit een stapel lakens in en hij scheurt deze open. Hij stapt de container binnen en begint aan de verpakking te trekken. Demba wordt kwaad over deze handelingen omdat hij weet dat hij stuk voor stuk de container wil leeg laten halen, om ons - omdat wij pertinent de container dicht willen laten - een flink bedrag te vragen. Demba wijst op de regeling dat een collega douaneman met ons meegaat en de inspectie in ons dorp zal uitvoeren. Dat helpt allemaal niet. 'Ieder bepaalt hier zelf de regels meneer,' zegt hij.

'Dat is uitstekend,' zegt Demba. En hij gaat het parlementslid bellen die al eerder te hulp is geschoten. Deze komt een uurtje later aanrijden in een prachtige Mercedes met een indrukwekkend pak aan. Er worden handen geschud maar de betreffende douaneman is plotseling vertrokken.

De deuren van de container gaan weer dicht, de Nederlandse sloten er weer op. En wij gaan op zoek naar een auto met een kraan om de container 600 km. verder naar het dorp te brengen.

In de haven staat een rij wachtende vrachtwagens, de een nog krakkemikkiger dan de ander.

We kopen ze af (je bent verplicht de eerste in de rij te nemen) en gaan de hoofdstad in op zoek naar een betere wagen. Een vrachtwagen met een kraan die de container vol kan afladen bestaat niet in Nouakchott. Wel vinden we na lang zoeken een wagen met kraan die een lege container kan afladen. Deze heeft twee andere banden nodig, twee nieuwe accu's en er moet iets gedaan worden aan het ernstige olieverlies. Verder wordt de kraan gedemonstreerd waarvan het resultaat ons niet erg hoopvol maakt. Maar veel keus hebben we niet. Demba gaat mee naar de garage om erop toe te zien dat de werkzaamheden werkelijk worden verricht. We betalen de rekening voor de banden, de accu's, een volle tank en de reparaties. We bedingen een redelijke prijs, die hoog blijft, maar alle vervoer is hier schrikbarend duur.

Wiljo Woodi Oosterom: Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org

De volgende morgen vroeg vertrekt de wagen naar de haven. Demba overhandigt de nodige papieren, maar er moet weer eerst betaald worden voordat we met de wagen het terrein op mogen. Demba verklaart dat er op het terrein geen wagen beschikbaar is die de container kan afladen dus dat hij daarom een particuliere wagen heeft ingehuurd. Een mondeling gevecht volgt, maar Demba geeft geen strobreed toe. Als we nu betalen blijft dat zo. Uiteindelijk kunnen we met de auto het terrein op. De kraan van de haven tilt de container op de vrachtwagen uiteraard tegen betaling voor de kraan, de machinist, de theezetter, de man van de administratie, de autowasser en de boodschapper, maar dan kunnen we gaan. Het is ongeveer vijf uur in de middag. We rijden gemiddeld 50 km. per uur. De douaneman wil bij ons in de auto, maar Demba wijst hem met een glimlach op zijn plicht bij de lading te blijven. Nu de container met vol gewicht op de vrachtwagen rust, blijkt een wiel plus band wel heel slecht, wij vrezen het ergste: bij bochten zien we het wiel afwijken. Maar er is geen betere beschikbaar, ook niet bij de 'garages' langs de weg. Om één uur in de nacht besluiten we een paar uur te gaan slapen. We rollen onze mat uit en slapen twee uur voor de container. Een andere vrachtwagenchauffeur die ons tegemoet rijdt heeft duidelijk niet geslapen en doet dat nu. Hij rijdt 'onze' vrachtwagen compleet van de smalle weg, en komt slingerend met een plof in het zand terecht, ons hart staat stil. De chauffeur van de tegenligger is nu wel wakker maar rijdt door, bang voor handgemeen, want zo worden deze zaken meestal 'opgelost.' Gelukkig kapseist de wagen niet. We stappen uit en schudden elkaar de hand. Bidden gezamenlijk (de chauffeur, de bijrijder, de douaneman met een bleek vertrokken gezicht, Demba en ik) als dank in het mulle zand. Daarna gaat de bijrijder thee zetten en proberen de anderen de wagen weer op de weg te krijgen. Maar dat lukt niet. Om beurten staan we langs de weg waar we een vuurtje gemaakt hebben om de mensen te waarschuwen en om de aandacht te trekken. Als ik mijn aandeel daarin neem stopt er direct een zware oude vrachtwagen en die helpt om onze wagen weer op de weg te zetten. Het hele verhaal wordt besproken onder het genot van een piepklein glaasje traditionele hete zoete schuimende thee. Daarna vervolgen we onze weg. De douaneman wil niet meer in de vrachtwagen en heeft een taxi besteld. Bij het volgende benzinstation wil hij terug naar de hoofdstad. Demba zegt: 'Dat is prima maar ik wil wel een stempel op de papieren en het tweede deel van de afgesproken som betalen we niet. Dat is redelijk nietwaar, half werk, half geld.' De douane betaalt de taxi en stapt zonder een woord weer in de vrachtwagen. Om één uur in de middag zijn we bij ons dorp. Demba heeft zes jongens gevraagd ons te helpen uitladen, wat van de hoge vrachtwagen een zware klus is. De accu's zijn niet te tillen en de kisten moeten eerst leeg voordat ze uitgeladen kunnen worden. Gelukkig ziet alles er heel uit. De volgende klus is de lege container met de kraan van de vrachtwagen te tillen. Zonder aanhang werkte de kraan matig, maar met container werkt hij niet. De buizen schuiven in en uit maar er komt geen beweging in, tot groot plezier van de jongens. Op een goed moment pakt de kraan de container maar hij hangt alleen maar boven de vrachtwagen. De zijwaartse beweging wil hij niet maken. Demba pakt een van de oranje bindbanden, maakt die aan de kraan vast en trekt de container samen met het zijarmstuk naast de vrachtwagen, die laat hem zakken en de zaak is rond. Nu kan de container weer geladen worden, maar eerst wordt er in de zandwind in de zon met z'n allen rond de schaal gegeten en worden er verhalen over de geschiedenis van de vrachtwagen verteld, een geschenk van een N.G.O. uit Spanje. Er wordt flink de draak gestoken met die blanken die wel weten wat ze weggeven.

Rond zes uur na veel gedoe om de kraan weer boven de vrachtwagen te krijgen vertrekken ze. Om acht uur zijn de mannen klaar met laden. De deuren gaan dicht, de Amsterdamse sloten gaan erop. De klus is voor even klaar.

De volgende morgen vertrekken we moe maar voldaan naar de hoofdstad. De controles onderweg zijn verbaasd en reageren: 'U was hier toch gisteren ook?' Jawel, dat klopt. 'Wat zal mevrouw moe zijn.' 'Die blanken zijn niets gewend, maar dit is geen blanke meer', zegt de wat oudere politieman, 'zij rijden bijna wekelijks heen en weer'. En hij geeft mij een complimenteus glimlachje. Het is maar waar je mee kan scoren als het niet met je schoonheid is dan maar met je pit.

Woodi en Demba.

Wiljo Woodi Oosterom: Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org